

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΟΥΔΙ ΚΑΙ Η ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

ΣΤ'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο κατηγορούμενος πρόεδρος της «Φωτιστικής Ένώσεως» είχε φροντίσει να διοικήσει και δύο συνηγορούς του, προκειμένου να δικαιωθεί.

Οδδέποτε Εισαγγελεύς αναφωρ-ωθηκε έτσι, σαν να κατάλανε άχινά, με τ' άγρόθια του !...

Τόν ένα εκ των συνηγορών του ατόν τόν είχε διοικήσει και ή «Πανεπιστημιακή Ένωσις»... Εισαγγελεύς!... Ο άλλος δέ συνηγορός ήταν και... πρόεδρος τού Δικαστηρίου!... Έπίσης ό ένας τών δικαστών ήταν και... κατηγορός, ό δέ γραμματέας τού δικαστηρίου ήταν και... μάρτυς τής υπερασπίσεως συγγρόνου!... Οδδέποτε όμως δικαστήριο έλληνικό έξεπλήρωσε πύδ εύθυνείδητα τήν άποστολή του. Ο φοιτητής πού ήταν και συνηγορός και Εισαγγελεύς συγγρόνου, κατούθωνε να ξεχωρίσει σέ δύο διάφορα ύποκειμενα τόν ένατό του. Ο συνηγορός ξεσημονόσε τον Εισαγγελέα κι ό Εισαγγελεύς τόν συνηγορό, όταν μιλούσε.

Πολλές φορές άκουγότανε στην έστρή τού δικαστηρίου αιδουά τού έξή:

— Καί έως τώρα μέν, κύριε, μιλούσε ό ένατός μου, ως συνηγορός. Τώρα ό κ. συνηγορός έτέλεισε κι άρχίζει ό κ. Εισαγγελεύς.

Από τά μέλη τού πρωτοτύπου αούτο δικαστηρίου δέν θυμόμια παρά δύο-τρεις, κι και γι' αούτους δέν είμαι βέβαιος: Τό Νίζο τόν Καρβόνη, τό Χατζηγιάνη, τό Γιαννόπουλο, τόν Άβραάμ, άν δέν άπατάμια, και τόν ύποφαινόμενο. Όποιος άπό τά παιδιά τής έποχής έκείνης διάβασε τις γραμμές αυτές, και θυμάται πύδ πολλές λεπτομέρειες, ως τής στείλει στο «Μπουκέτο» πύδ συμπλήρωσιν.

Οι μάρτυρες προσήρχοντο μέ ίσράν συγχινησιν και ή ύπόθεσις ξεσημονόζετο μέ ένθρηνησία, προσοχή και... νομική έπιστημονικότητα. Ως γραμματέας τού δικαστηρίου κρατούσε τά πρακτικά έννας... ισόβιος φοιτητής!

Όλοι προσπαθούσαν να είναι τού καθήκοντος και σοβαροί. Οδδέποτε Πρόεδρος Πρωτοδικών σιδερώθηκε και κολληρίστηκε τόσο πολύ εκ τής έδρας του, οδδέποτε Εισαγγελεύς συναφρώθηκε έτσι, σαν να κατάλανε άχινά με τ' άγκάθια του...

Άποληγήθηκε τέλος ό κατηγορούμενος, θάμια άπολογία. Τού άπαντούσαν οι κατηγοροί, θάμια θάρρος και έπιθέσεις. Δευτερολόγησαν οι συνηγοροί, άνταπάντησαν οι κατηγοροί και τέλος ετρατάζγησε ό... Πρόεδρος και συνηγορός συγγρόνου, ετόν:

—Θά μου έπιτρέψετε, κύριε, ν' άφήσω τά προεδρικά μου καθήκοντα πύδ στιγμήν, και να περιβληθώ τά του συνηγορού, τά όποια έπίσης ύποχρεωτικός μου άνετέδηναι...

Και μετά έφειναν και διαδικασίαν ήμερών ολοκλήρων, ή άπόφασις έξεδόθη, άπαλλάσσουσα μέν τόν κατηγορούμενο, έλλείψει έπαρκών και έπί-

Έτρεξε εκει για να ζεσταθί !...

πτόν, ως έγραφε, άποδείξουν εναντίον του. Έπίσης τόν έλανε και τής ύποχρεώσεως τής... αυτοκτονίας, τόν έξήραττε δίως έλλειπτον τού προεδριού τού άξιωματος.

Λοιπό απέδεδθη μέν ότι δέν ήτο έννοχος προδοσίας, αλλά πρόεδρος αούτος τής Ένώσεως δέν έφρασε να πύδ δημοσία καρφέ, με παλαιούς πολιτικούς. Έξ άλλων έννεα τού πολύδ μαλακού τού χαρταπίτσος, έπιτόδσε τήν Ένωσις να διαόση πύδ έπαναστατικά, δίως άντη έπιθώσεως.

Ραγδαία ήσαν έπειτα τά γεγονότα.

Στό ζήτημα τού Τριτάτου οι φοιτητα εκρήχθησαν ύπέρ τού Στρατιωτικού Συνδέσμου.

Νοκτερνές περιπόλιες έγώρσαν στην πύδ, γιατί είχε διαδοθεί πύδ ό Τριτάδος, συνεννοήθης με τούς αντιδραστικούς, θα έφραμούσε κατά τής πρωτεπόσης, για να καταλάβη τόν Σύνδεσμο και τήν Ένανάσις.

Τά σπύτα τού πρωτοπονητού Μανρωχιάρη, τού Ζορμπά και άλλων, έφρανούντο από φοιτητές. Μιά ομάδα από αούτους ήταν έπίσης έτοιμη να καταλάβη, αν συνέβαινε τίποτε, τού Πανεπιστημίου. Πολλοί έπίσης φοιτητα διενεχτέραν στα... καρνεβία τής Δεζομηνίς, έτοιμοι ν' άρπάξουν τά όπλα και να τρέξουν εκει πού τό καθήκον θά τούς κάλούσε.

Ένα βράδι, πού έκανε κρύο δυνατό, είχε τοποθετηθεί κινητός φραγμός από τά σπύτα τού Μανρωχιάρη, μέχρος τού Ξενοδοχείου τής Μεγ. Βρετανίας. Ο κινητός αούτος φραγμός ήταν ένας φοιτητής, πού έξελέγη και βουλευτής στις έθολογές πού έγιναν κατά τής Έθνοσυνέλευσις.

Τό κρύο τόν είχε προηνοιάσει ως τό κόκκαλο! Έτραψε κι' έτοιμοίσεως άνασπενάξεντας. Έξασαφιν στην όδον Μητροπόλεως διέζογε με λάμψη. Πυρκαγιά γινότανε σέ κύλιου σπύτα. Τοξοτροφάξεντας έτρεξε κι' αούτος για να... ζεσταθί! Έκει έμωσ πόν έπιασε ή φοιτητική περιπόλις, ή εκ τής έπιβλήσεως των σκεπών.

— Έγκυτίλεμεις; τί θέσι σου, δέλακε! τού είπαν.
— Καθίστε! άπάντησε αούτος.
— Πώς καθίστεν! Τι θέλεις σ' έδώ;
— Μού όρίσατε τό μήκος μόνον τού μέρους, τό όποιο θα έφύλαγα. Δέν μού όρισατε όμως και τό πλάτος. Συνακό, έντός τού πλάτους τής φοιτητικής φρεσάσεως φρεσάκομια...

Πρό τής λογικής αούτης ή περιπόλιος άπήλθε.

Πέρασε καιρός. Μετά τις πρώτες έθολογές και τόν έρχομό τού Βενιζέλου, ή Ένωσις άρχισε ν' άπονη και ά' εταίρους να γρηνοιάξουν μεταξύ τους.

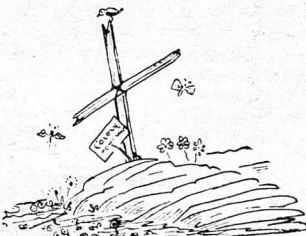
Έφρασε όμως ένταχώς τό 1912 και δη έκείνη ή νεανική όρμη και τό θερμό τό αίμα πού έβραζε στις φλέ-

Τό αίμα πύδβραζε στις φλέδες των φοιτητών έξάσπασε στην Έπειρο και στη Μακεδονία...

Κρατούσε τά πρακτικά έννας ισόβιος φοιτητής...

Πολλά άν' τά παιδιά αούτα σκοτώθηκαν εκει πάνω...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ CARMEN SYLVA

Η ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΓΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ, ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΣ, ή μία ξανθή και άσπροφώρα, ή άλλη μελαγχρόνη και μαυροφώρα.

(Σ' ένα δάσος, την ώρα που βασιλεύει ο ήλιος). Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Όρα σας καλή, ώραίεσ κοπέλλεσ!... Ο ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — "Όρα σου καλή, ώραίε νεέ! Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Τι γλυκεριά και χαρούνη που είνε ή φωνή σου, ό λευκόπελη κόρη!... Μά γιατί ή θλιμμένη σου συντρόφισσα δέν μιλά καθόλου; Γιατί δέν απάντησε στο χωρτισμό μου, όπως έσυ; Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — "Η αδελφή μου είνε πολύ διλογόγη. Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Α, είστε αδελφέσ; Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — "Ναι, είμαστε αδελφέσ, αλλά κάθε μία από μασ έχει διαφορετικέσ συνήθειεσ. "Εγώ γελώ, μιλώ, τραγουδώ... Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Κι' ή αδελφή σου δέν γελά ποτέ, δέν τραγουδάει ποτέ; Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — "Γελάει και τραγουδάει κι' αυτή, αλλά τό γέλιο της και τό τραγουδι της δέν μοιάζει με τό δικό μου. Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Όραίεσ κοπέλλεσ, με λύπη μου σάσ άποχαρωτώ... Πρέπει να πηγαίνω... Θέλω να πρωτάσω τη δύση του ήλιου, έχει κάτου, πέρα από τό δάσος. Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — "Κι' αύθιο, ό νέε, θά δώση ό ήλιος. Κι' αύθιο θά μπορέσησ να θωμάσησ τη δύση του. Τώρα μείνε μαζί μας. Και πέρε μας πού από τις δυό είμασ προτιμάς για συντρόφισσα της ζωής σου. Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Είστε ώραίεσ κι' ή δυό!... Μά ή άμορφάεσ σας είνε διαφορετικέσ. "Εσύ, ό άσπροφώρα, έχεισ μαλλιιά χρυσά σαν τόν ήλιο, τά μάτια σου είνε γαλάζια σαν τόν καθαρό ουρανό, τό χρώμα σου θυμίζει τ' άσπρα κρίνα. Κι' όλη σου ή ύπαρξη άναδίνει κάτι φωτεινό και χαρούπό. Κι' έσύ, ό μαυροφώρα, έχεισ μαλλιιά πύ μαύρα κι' από τό φανεσιά σου, τά μάτια σου είνε πύ φωτεινά άπ' την άναστη νύχτα και τό πρόσωπό σου και τό χέρι σου μοιάζουν σαν κεχρωματέρινα. Κι' όλη σου ή ύπαρξη άναδίνει κάτι σκοτεινό και θλιμμένο... Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — "Γι' από τό, κάνης καλά, ό νέε, ν' άκόλουθησής έμένα, κι' όχι την αδελφή μου... Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Και τί θά μου δώσησ, άν άκόλουθησω έσένα; Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — "Θά σου δώσω τη φανερόη μου νεότητ, τό γέλιο μου, τη χάρι μου, που μοιάζει με τού πουλιού, την πεταλούδια μου ελαφρότητα και την ξεγνοιασιά μου. Θά σ' άποκοιμώσω με φαιράδι τραγουδία και θά σε ξυπώ με γλυκά φιλιά... Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Και θά μου είσαι πιστή; Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — "Α, δέν τό ξέρω αυτό... Είμαι σαν ένα

πουλί που πετάει από δέντρο σε δέντρο. Είμαι σαν μία πεταλούδα που φτερουγίζει — από λουλούδι σε λουλούδι. Μά δέν θά υ' αγαπήσ λιγότερο γι' αυτό... "Ετσι θά σου είμαι πύ επιθυμητή και πύ ακριβή. "Ελα μαζί μου, ό νέε... "Εγώ θά σου έμπνέω τραγουδία γεμάτα φώς και άνοιμα άνοηξιάτιζο. Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Κι' έσύ, ό μαυροφώρα, τί θά μου δώσησ άν σε άκόλουθησω; Η ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ. — "Εγώ θά σου δώσω την πονεμένη μου καρδιά και τη μελαγχολική μου άμορφιά... Θά σου δώσω τη δύρα και τη νοσταλγία που πνίγουν την ψυχή μου, για τό λυγρισμό και για τό άγνωστο. Θά σου δώσω την άζατανιζητή όμηή μου για κάθε τολμηρή θυσία και για τόν ήρωικό θάνατο. Θά σε κάνω να ζητάς ως τά πύ άδιτα βάθη της ψυχής σου και να γνωρίσησ τόν έσάντο σου και τό Θεό. Θά σε κρατώ άργαίνο τις περιπτώσεσ νύχτεσ, μά ή άργαίνεσ σου αυτές θά είνε γεμάτεσ δράματα κι' έκστασει. Τά τραγουδία που θά σου έμπνέω, θά είνε γεμάτα από τό άπειρο, γεμάτα κατώρεσ και προσεγγέσ, γεμάτα άμαρτία και άγνότητα... Θά σου δώσω τό πάθος και τόν έξαιρισμό συγχρόνεσ. Θά σε ρίξω στα Τάρταρα και θά σε ύψωσω ως τό Θεό. Θά σου δώσω την Κάλασι και τόν Παράδεισο... "Εγώ, ό νέε, θά σε κάνω να νιώσησ μία ήδονή, πού βαθύτερη από αυτή που σου δώσεται ή αδελφή μου. Την ήδονή τού πάθου. Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Και θά μου είσαι πιστή; Η ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ. — "Όσ τό θάνατο, και πύ πέρα άόμα... Γιατί φοιηάω μέσα στις ψυχέσ και τίποτα δέν μπορεί να με δώση άπ' αυτές... Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Όστε μαζί σου μόνο, ό μαυροφώρα, θά γνωρίσω τέλεια την ουσία της ζωής; Η ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ. — "Μόνο μαζί μου. Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Μόνο στην δική σου άγκαλιά μέσα θά γνωρίσω τέλεια τόν πόνο και τη χαρά; Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — "Πούσ λέει τ' όνομά μου; Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Όστε τ' όνομά σου, ό άσπροφώρα, είνε: Χαρά; Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — "Ναι, ώραίο μου παιλινάρι. Είμαι ή Χαρά... Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Και σένα πώσ σε λένε, ό μαυροφώρα; Η ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ. — "Με λένε "Οδύνη. Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Οδύνη, σ' άγαπώ! Θέλω ν' άκόλουθησω έσένα... Η ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ. — "Τό σέξιες γκεσ καλά; Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Ναι... Θέλω να μέσω από την ήδονή τού πάθου. Θέλω να γλιτώ μέσα στην άγκαλιά σου τη ζωή, τό θάνατο και την άνοιότητα... KARMEN SYLVA

Η συγγραφέυς του διαλόγου Βασίλισσα της Ρουμανίας Κάμεν Σύλβα.

κεσ τόν φοιτητών, ξέσπασε στην "Ηπειρο και σπή Μακεδονία. Πολλά από τά παιδιά αυτά σκοτώθηκαν εκεί πάνω. Βρήκαν την άπεράνητη ερήνη, που ή άνήσυχη ψυχή τους ζητούσε για ν' αναπαυτή, άφού έξελλήρωσαν έναν προορισμό και είδαν πραγματοποιούμενα τά δνειρά τους. "Όσοι έπιζών και θυμούνται περισσότερα για την περίοδο εκείνη της «Ενώσεωσ», άς συμπληρώσουν τά παρόντα, τά όποια έλέχουν και λέξιν μνημοσύνη, για δέντας από τούσ νεανικούς συντρόφους μας έκείνουσ χάθηκαν, και έπαναφωρέσ σε μία παλιά και άμορφη ζωή, για δούσεσ ζύνε... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΜΗΝΕΣ

Τά όνόματα τών μηνών κατά την αρχαιότητα ήσαν τά άκόλουθα: Γαμηλιών, Άνθεστηριών, Έλαφροβλιών, Μουνηζιών, Θαργηλιών, Σικροτροφιών, Έκατομβιαιών, Μεταγειτινών, Βοηδρομιών, Μαιμακτηριών, Πυανεσιών, Ποσειδειών. Τό έτος άρχιζε από τόν Γαμηλιών, ό όποίος αντίστοιχεί πρós τό δικό μας 'Ιανουάριό και ό όποίος είχε 29 μέρεσ. 'Η πρώτη τού μηνός όνομαζόταν νομηγνία και ή τελευταία ένη ή νέα.